

In spet si
nagnil obraz
nad moje
dolge besede.
In rahel nasmeh
v tvojih očeh
je klical
minute blede.

Podlesek bel
je v mojih laseh
zvenel
in žalostna gledam
čez trate.
Ti si sam
a jaz več ne znam
moliti zate.

V BEZNICI

V I D A T A U F E R

Iskala sem te
v cvetju in sreči.
Iskala sem te
v bolečinah in trnju.
Cvetje se je dotaknilo
mojih ust,
trnje je ranilo
moje telo.
Zdaj sem te našla.
V zakajeni beznici sediš,
pijan in razcapan.

Gledaš me
z bolnimi očmi,
nič lepega
ni v njih
in stiskaš mojo roko,
da jočem.
Pijanci in potepuhi
so s teboj,
jaz pa vdano stojim
sredi zakajene beznice;
gledam tvoje oči
in božam tvojo dlan.

NEKAJ BESED O SMRTI

† F R A N M I L Č I N S K I

Ne vem, zakaj ne bi smel baš o svoji smrti povedati kake besede. Kadar pričnem, holaj, takoj mislijo, da me morajo tolažiti in da ne bom umrl.

Toda sem se odločil, da bom.

Ne morebiti baš ta dan ali to leto ali bližnje, nego bom umrl kadarkoli. Toda, da bom, sem se odločil trdno.

Dokler sem bil mlajši, je bil položaj drugačen. Takrat sploh nisem imel namena umreti. Tako, kakor — recimo — tudi nedolžno jagnje svoje smrti nima na repertoarju jagnječjih svojih preudarkov in naklepov. Zdi se mi, da je nima na repertoarju. Seveda priseči ne bi mogel, ali jo ima